

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 5343

гр. София, 08.06.2022 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД в закрито заседание на осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Даниела Св. Христова

като разгледа докладваното от Даниела Св. Христова Гражданско дело № 20221100100783 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на искова молба с вх. Рег. № 4182 от 26.01.2022г. подадена в Софийски градски съд от адв. М.Е. /в качеството на упълномощен адвокат за изготвянето/ от ЕВГ. ЗЛ. Б. и Н. Й. Б., с която са предявили **срещу** ИВ. СТ. Г., Д.Г. П., Д. ИЛ. М., КР. АЛ. Ф., ПЛ. ЦВ. АП. и Б. Б. С. **иск с правно основание чл. 45 от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД** за солидарното им осъждане, да заплатят на ищите сумата от **60 283.34 лева**, от които 60 000 лева претендирани като обезщетение за нанесени неимуществени вреди, ведно със законна лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба 26.01.2022 г. до окончателното изплащане на задължението и 283.34 лева, претендирани като мораторна лихва върху главницата за несвоевременно платено обезщетение, изчислено в размер на законната за периода от 08.01.2022 до 24.01.2022 г. Ищите претендират за присъждане на разноски в производството, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК.

В обстоятелствената част на исковата молба излагат, че деянието извършено от ответниците е обективизирано в писмен документ с Изх. Рег. № 4209 от 21.12.2021 г. на Прокуратурата на РБългария, който документ носи подписите на всеки от ответниците.

Посочват, че увреждащия цитат, включен в текста на писмото е следния: „ **Е. и Н.Б.и /отговорни за длъжностни присвоявания в особено големи размери, довери до фалит на едни от най-големите индустриални предприятия в България, пране на пари в размер на 1.5 милиарда лева, данъчни престъпления в особено големи размери и участие в организирана престъпна група/**“. Твърдят, че това изявление, адресирано до 67 поименно изброени личности в качеството им на представители на съответните институции е противоправно, тъй като освен, че не отговоря на истината, нарушава техните конституционни права - чл. 31, ал.3 от КРБ, чл. 6&2 от КЗПЧОС и чл. 16 от НПК. Мотивират твърденията си за противоправност с цитати от решения на ЕСПЧ отнасящ и се до факти приети за установени с тези решения и със специфични аргументи, които извеждат твърдения за други действия, извършени само от един от ответниците, а именно на ИВ. СТ.

Г.. Ищците твърдят, че вредите се изразяват в силен стрес и фрустрация, поредно болезнено разочарование и загуба на доверие в дейността на българската правоохранителна система след като българската Прокуратура в продължение на три години е осъществявала злостна пропаганда срещу тях.

Молят, съда да приеме представените с исковата молба документи като писмени доказателства по делото. В случай, на оспорване авторството на приложеното към исковата молба писмо с изх. Рег. № 4209 от 21.12.2021 г. на Прокуратурата на Р България, ищците са обосновани искане, да им бъде дадена възможност по реда на чл. 192 от ГПК, да представят 67 броя молби към адресатите на документа, с които те като трети лица неучастващи в производството лица да бъдат задължени, да представят преписи от входящата кореспонденция. В условията на евентуалност на предходното доказателствено искане, ищците искат от съда да задължи деловодството на Гл. Прокурор на РБългария да представи препис от документа и препис от регистър на изходящата кореспонденция, която се води на основание чл. 64 от ИДДДПРБ, утвърдена със Заповед № РД-02-7 от 07.04.2016 г. изменена и допълнена със Заповед № РД-04-459 от 27.12.2018 г. на Главния Прокурор на Р България. Отправено е искане за назначаване на Съдебно почеркова експертиза за установяване истинността на подписите на отвениците положени върху копие от документ с изх. Рег. № 4209 от 21.12.2021 г. на Прокуратурата на РБългария, а при невъзможност да се установи истинността от копие да се изиска оригинала. Отправено е искане за допускане до разпит на четирима свидетели, по двама за всеки от ищците за установяване на вида, степента и продължителността на претърпените морални вреди.

В срока указан в Разпореждане № 3053 от 28.02.2022г., всеки от ответниците е ангажирал съда с отделен писмен отговор с вх. рег. № 19548/01.04.2022г., № 19544/01.04.2022г., № 19545/01.04.2022 г., № 19543/01.04.2022г., № 19547/01.04.2022г. и №19541/01.04.2022г. в които чрез един и същ пр. представител в лицето на адв. А.М., оспорват допустимостта на предявения иск с идентични възражения. Посочени са съдебни актове на ВКС, които според пр. представител на ответниците обосновават трайна и безпротиворечива практика на националните съдилища, според която магистратите са отговори за граждански вреди, само ако те са настъпили в следствие на извършено престъпление от общ характер. В условията на евентуалност оспорват предявения иск като неоснователен, като излагат, че цитатът не обективира мотивираното в исковата молба смислово съдържание. Оспорват допустимостта, относимостта и необходимостта от събиране на посочените в исковата молба доказателства, а в случай, че съда допусне гласни такива, обосновават същото искане за спазване принципа на равноспоставеност на страните в исковото производство.

Възражението на ответниците за недопустимост на производството се отнася до процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно във всеки момент от висящността на делото.

По това възражение, **СЪДЪТ приема следното от фактическа и правна страна:**

Не е спорно между страните и общоизвестно е, че ответник № 1 е главен прокурор

на РБългария, а всички останали са негови заместници /чл. 136 и сл. от ЗСВ/, като последния № 6 от титулната част на исковата молба също е със статут на заместник, но осъществява административно и организационно ръководство на следователите и служителите в Националната следствена служба и окръжните следствени служби и чрез него главния прокурор ги ръководи /чл. 150 от ЗСВ/

Всички ответници са административни ръководители на орган на съдебната власт - Прокуратурата на Р България и Националната следствена служба. Длъжността на административен ръководител не изключва, а напротив изисква като условие за заемане след избор, кандидатът да има статут на магистрат. Магистрати са прокурорите, следователите и съдиите. В качеството си на административни ръководители, ответниците, които са и магистрати, представляват съответния орган на съдебната власт пред външни за органа институции и пред гражданите, които нямат процесуална качество в наказателно производство. Следователно те могат да осъществяват съдебна власт в двете конституционни форми – служебни действия и постановяване на актове свързани с дейността на съответния орган.

Подписването на изявления, изходящи от административни ръководители на органи на съдебна власт са служебни действия независимо, че имат писмена форма. Такова действие е и публичното изявление, което няма писмена форма, но е насочено към определен или неопределен кръг адресати, ако то /изявлението/ ангажира адресантите с становище на лицето от което изхожда, в качеството му на представляващ съответния орган на съдебна власт. В кръга на тази компетентност е подписано и процесното писмо, за което ищците считат, че уврежда техни права.

В чл. 131 от Конституцията на Р България, изм. – дв., бр. 85 от 2003 г. е въведен институт на функционалния имунитет, според който при осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна и гражданска отговорност за техните служебни действия и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е умишлено престъпление от общ характер. Служебните действия и постановените актове, дори да бъдат преценявани от гражданския съд като противоправни, не могат да обосновават пасивна процесуална легитимация за магистрати нито към момента, в който деянието е осъществено, нито след като извършителя е загубил качеството си на магистрат. Няма спор в правната теория, че функционалния имунитет е до живот. Отговорността за противоправни действия и противоправни актове на магистрати може тежи само върху Държавата, която е единствен правен субект на претенции за непозволено увреждане. Магистратите, в това число и административните ръководители в органите на съдебната власт, не са отговори за вреди, претендирани по общите материално правни разпоредби ЗЗД дефиниращи фактическия състав на претенцията на непозволеното увреждане чл. 45 от ЗЗД. Магистратите не са отговори и по специалните състави на непозволеното увреждане дефинирани в ЗОДОВ. Действието, което обективира твърдението на ищците, че ответниците са осъществили увреждащ техни законни права и интереси деликт, не са извършени от тях в личното им качество на гражданско правни субекти, а в качеството им

на магистрати, натоварени от Конституцията и ЗСВ да представляват органи на съдебна власт – Прокуратурата на Р България и Националната следствена служба. Затова официалните кореспонденции на тези лица, в това им качество, представляват служебно действие за което Конституцията на Р България изрично и императивно ги освобождава от гражданска отговорност.

След като ищците не се позовават на влязла в законна сила присъда, която да посочва ответниците като лица признати за виновни в извършване на престъпление, а себе си като лица пострадали от това престъпление, предявения иск е недопустим поради липсата на пасивна процесуална легитимация. Разглеждането на недопустим иск и постановяването на съдебен акт по същество води до тежък порок, чиято процесуална последица е неговото обезсилване.

След като е пропуснал да извърши проверка за допустимост на предявените искове при приемане на исковата молба и е връчил преписи от нея на ответниците, а те от своя страна са извършили процесуални действия в срока по чл. 131 от ГПК, съдът е длъжен да се произнесе по въпроса за разносните в производството. При прекратяване на производството ответниците имат право на разноски, ако са извършили такива. От договори за правна помощ приложени към писмените отговори е видно, че ответниците не са извършили разход за осъществяването процесуално представителство. Адвокатът, който ги е представлявал е осъществил защитата на ответниците по реда на чл. 38, ал.1 т.3 от ЗА. В тези случаи на адвоката се дължат разноски за възнаграждение в размер, не по-нисък от определения в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Правилата в наредбата изискват, съдът да съобрази размера на присъденото възнаграждение с материалния интерес. Цената на иска е 60 283.34 лева. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, съответен на правилата в чл. 7, ал.2 т. 4 от наредбата е в размер на 2 338.50 лева и се дължи за всеки от ответниците, независимо, че претенцията е за солидарното им осъждане.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по делото, образувано въз основа на искова молба с вх. Рег. № 4182 от 26.01.2022г. подадена в Софийски градски съд от адв. М.Е. /в качеството на упълномощен адвокат за изготвянето/, с която ЕВГ. ЗЛ. Б. с ЕГН ***** и Н. Й. Б. с ЕГН ***** и двамата от гр. София, ж.к. ***** са предявили **срещу** И.С. Г. – Главен прокурор на РБългария, Д.Г. П., Д. ИЛ. М., КР. АЛ. Ф., ПЛ. ЦВ. АП. и Б. Б. С., всички в качеството на заместници на Главния прокурор на РБългария, а последния и в качеството на Директор на Националната следствена служба, осъдителен иск с правно основание чл. 45 и чл. 86 от ЗЗД за солидарното им осъждане да заплатят на ищците сумата от 60 283.34 лева, от които 60 000 лева претендирани като обезщетение за нанесени неимуществени

вреди по твърдението, че са настъпили като пряка последица от подписването на писмо с изходящ от ГП № 4209 от 21.12.2021 г., ведно със законна лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба 26.01.2022 г. до окончателното изплащане на задължението и 283.34 лева, претендирани като мораторна лихва върху главницата за несвоевременно платено обезщетение, изчислено в размер на законната за периода от 08.01.2022 до 24.01.2022 г., **на основание чл. 130 от ГПК.**

ОСЪЖДА ЕВГ. ЗЛ. Б. с ЕГН ***** и Н. Й. Б. с ЕГН ***** и двамата от гр. София, ж.к. **** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на адвокат А.Д.М. от САК, с адрес за връчване на съдебни книжа и призоваване гр.София, бул. „****, сумата от 14 031 /четиринадесет хиляди тридесет и един/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за оказвана безплатно адвокатска помощ и съдействие на ответниците И.С. Г. – Главен прокурор на РБългария Д.Г. П., Д.М., КР. АЛ. Ф., ПЛ. ЦВ. АП., всички в качеството на Заместници на Главния прокурор на РБългария и Б. Б. С., и в качеството на Директор на Националната следствена служба, **на основание чл. 78, ал. 4 от ГПК** вр. Чл. 38 от ЗА и чл. 7, ал.2 т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на ВАДв.С.

Определението в частта, в която производството по делото е прекратено може да се обжалва с частна въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в едноседмичен срок от връчване на съобщението до ищците, а в останалата част може да се обжалва пред същия съд и двете страни в същия срок, считано от връчване на съобщението.

Препис от определението да се връчи на ищците на личните им адреси, посочени в титулната част от исковата молба и на ответниците чрез техния общ пр. представител адв. А.М..

Съдия при Софийски градски съд: _____